

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA

XXXII. ÉVF. 1932 NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEMLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI PROMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Serédy Jusztinián*: Törjük össze a bálványokat. — *Mikes János gróf*: A dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatai. — *Török István*: Miatyánk. — *Nageireiter Alajos dr.*: A szentségimádás hatásai. — *Központi*: Novemberi imaszándékunk. — *Volarics Ferenc*: Szent Erzsébet nyakláncá. — *Király Ödönné*: Tűz a domboldalon. — *Munkácsi László*: Maradj velünk... — Oltáregyleti élet.

P. Plus R. jezsuita atyának híres „*Dieu eu nous*“ című munkáját P. Gálffy S. J. fordításában kiadta a Korda. Amikor a francia kiadás megjelent, megemlékeztünk a könyv kiváló értékéről. A címe magyarul „*Isten bennünk*“ megmondja miről szól a könyv: bensőséges, bizalmas viszonyunkról Istennel. A lelkiéletben kimondhatatlanul fontos ez a viszony. Sőt mondhatnók nem is lehet állandó és értékes lelkiélet az Isten közelségének nemcsak gondolata, de érzete nélkül. Ha van, nem igazi, nem tartós, nem gyümölcsöző. Igen hálásak lehetünk érte P. Gálffynak, a könyv finomtollú fordítójának. Szívesen ajánljuk mindazoknak, akik komolyan keresik és munkálják lelkük üdvét és föbbre akarják vinni a közönséges átlagnál. Kapható a Kordában, Bpest, VIII., Mikszáth K-tér 3.

Rózsafüzér képes naptár az 1933. évre. Az elsőnek megjelent e naptárt a budapesti Szt. Domonkos-zárda adja ki (VII., Szt. Domonkos-u. 3.) Igazán minden benne van, amit egy jó naptártól elvárunk. Megfelel az egyszerű és legműveltebb ember naptárigényeinek. Tartalma változatos és korszerű is. Érdekes ismertetést hoz az új nagy dominikánus Szent Albertus Magnus életéről, akit nemrég iktatott szentjei sorába az anyaszentegyház. Szívesen ajánljuk m. t. olvasóinknak.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-temp-lom»... ..	—10
Régi teljes évfolyam	1-20	«Káner Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér lilium... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál ima-könyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

Törjük össze a bálványokat.

*Öminenciája, a bíboros hercegprímás a következő gondolatokkal nyitotta meg
dizsgyűlésünket:*

A RÉGI filiszteusoknak volt egy Dagon nevű bálványuk, mely felül nőalak volt, alul pedig halformájú. Amikor hatalmunkba ejtették a frigyszekrényt, azt a saját templomukban Dagon mellett állították fel. A bálványt másnap a frigyszekrény előtt a földön széttörve találták, mert nem bírta el az élő Isten közelségét. De az Isten sujtó keze is meglátogatta a filiszteusokat, mert saját lelkükben nem akarták ledönteni az élő Isten színe előtt a holt bálványt . . .

. . . Kedves Testvéreim! A filiszteusok ama viselkedése, sajnos, megvan a mai modern emberben is. A modern ember is odaállítja az élő Isten mellé a bálványát, odaállítja a vagyont, oda a földi élvezeteket, odaállítja önmagát és ahelyett, hogy ezeket a bálványokat eltörné, törekszik az élő Istent eltávolítani a saját lelkéből és családjából, a társadalomból. Ezért van az, kedves testvéreim, hogy az élő Isten a modern embert épúgy sujtja, mint sujtotta a filiszteusokat. Eltöri Isten a mai embert, eltöri a bűnös élvezetet, eltöri a magát istenítő embert és az egész emberiségre szégyenteljes büntetést bocsájt. Mi, akik hiszünk az élő Istenben, mi, akik imadjuk az Eucharisziát, mi nem akarjuk a bálványokat megtörni önmagunkban, mi magunk akarjuk eltörni ezeket a bálványokat és azután leborulunk az Oltáriszentségben jelenlévő Isten előtt.

Az a célja a mi ünnepi gyűlésünknek, hogy az élő Isten szeretetében megerősödjünk, hogy mindent csak az Istennek rendeljünk alá és ezáltal nemcsak legdrágább kincsünket, saját lelkünk üdvösségét mentjük meg, hanem, hogy eltávolítsuk azokat a bajokat, amelyeket ezek a bálványok hoztak a földre. Reméljük, hogy ez az imánk meghallgatásra talál Isten színe előtt és ha az Isten látja, hogy nem akarjuk Őt száműzni családjából és ha látja, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséggel egyesülni akarunk, leveszi rólunk sujtó kezét.

A dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatai.

Gróf Mikes János püspök előadása.

NAGY örömmel teszek eleget annak a felszólításnak, hogy jelen díszgyűlésen egy beszéd keretében számoljak be a dublini eucharisztikus világkongresszuson nyert tapasztalataimról; nagy örömmel teszem ezt, mert megadatott nekem az a kegyelem, hogy elmehettem a Szentek Szigetére és láthattam az ír nép hitét, az Eucharisztika iránt való szeretetét és a nagy tiszteletét az Egyház szolgálóival szemben. Láttam ennek a népnek ujjongó örömét a Szentatya küldötte láttán és láttam, amint egymillió ember hódolt és borult térdre az Oltáriszentség előtt.

Őnöket is részesíteni akarom abban a kegyelemben, ezért a kongresszusról egynéhány dolgot elmondok. A tárgysorozatban az van, hogy a dublini eucharisztikus világkongresszus vezérgondolatáról beszélek. Ezt akarom ki-hámozni.

Minden kongresszusnak van valami célja: vagy hogy valami tudományt előbbrevigyen, vagy valamilyen felfedezést elterjessen, esetleg vitás kérdésekben döntsön. De ennek a kongresszusnak nem ez volt a célja. Én úgy tudom, hogy az Eucharisztia tana nem változott az utolsó vacsora óta. Az apostolok is azt hitték, vallották és tanították, hogy az Úr szent testét és vérért vették. Amint az emmausi tanítványok megismerték a kenyérszegésről a Mestert, mi is megismerjük Őt ugyanabban a titokban. Úgy, mint az első véres áldozat mellett gúnyal haladt el az emberiség, úgy most a vértelen áldozat mellett halad el az emberiség egy része hitetlenül. Az Eucharisztikus kongresszus célja nem lehet ennek a dogmának továbbfejlesztése. Nem lehet a célja, hogy ezt a dogmát az emberi ész számára érthetővé tegye. Ebben különbözik ez a kongresszus más kongresszusoktól. Mégis van célja: *közlebb hozni az Eucharisztia a mai emberhez, a mai ember mentalitásához.* Erre a kongresszusra elzarándokoltak a világ minden részéből, a társadalom minden osztályából, az egyetemek tanárai és az öreg anyókák, hogy saját országuk és nemzetük képviselői legyenek abban a nagy Credóban, abban a nagy hitvallásban, amely azt mondja, hogy a földkerekség minden részén hisznek a nagy misztériumban. Elviszik a kongresszusra az egész világ hódolatát és hitét és mindenki megy, hogy elégtételt adjon azok helyett, akik az ő nemzetéből sértik és bántják az eucharisztikus Krisztust. Nagy dolog az, ha az ember egymillió embert lát térdénállva és látja, hogy ezek mindazt hiszik, amit én. Mindannyian hiszik, hogy a kenyér színe alatt ott van Krisztus, bár Őt nem látják. «Visus, tactus, gustus in Te fallitur sed auditu solo tuto creditur...»* Nem csak én hiszem ezt, hanem egymillió ember és az én hitem megerősödik a százezrek hitében.

Mi volt a dublini eucharisztikus kongresszus jelentősége? Én voltam Máltában. Ennek a kongresszusnak az volt a vezérgondolata, hogy Szent Pál 2000 évvel ezelőtt itt járt és ő ugyanazt hitte, amit hiszek én. Voltam Bécsben. Ennek jelentősége abban állt, hogy megmutatta mily nagy a császári család hite az Eucharisziában és mit köszönhet a dinasztia az Eucharisziának. Ennek a kongresszusnak az volt a következménye, hogy a szabadkőművesek elhatározták, hogy felveszik a harcot ez ellen a hívő sereg ellen. Voltam Sidneyben a kongresszuson és az volt a benyomásom, hogy ha öszszeroppan is az öreg Európa a régi bűnök súlya alatt, az Eucharisztia megmarad Ausztráliában és Újzéländban.

És mit láttam Dublinben? Azt láttam, hogy mit jelentett az Eucharisztia az Írek szigetének. Szent Patrik ment a sziget egyik kis helységéből a másikba és vitte magával a kenyeret és bort és átváltoztatta azt. És ahol ő misézett, ott megmaradt a hit. Szent Patrik relációban van a magyarokkal is, mert tanítója volt Túri (toursi) Szent Mártonnak, aki Sabariában** született. Szent Patrik valóságos hithirdető iskolát tartott. Elhajózott mindenfelé: Skóciába, a mai Németországba és nem vitt magával semmit, csak lelkesedését, sem tudományt, sem pénzt, sem erszényt, sem táskát, sem sarut. (Luk. 10, 4.) És ahová ment, ott volt mise, ott volt Eucharisztia és abból hit fakadt. És ugyanezek az Írek éltek ebben a hitükben és aztán jött a sziget letörése és aztán jött a protestáns Anglia uraimja és 300 évig nem lehetett misét mondani. Aki misét mondott, ipso facto halálra volt ítélve, aki papot elrejtett ipso facto halálra volt ítélve, az a hely, ahol misét mondtak, ipso facto az állam tulajdona lett. Rejtve miséztek és ha nem volt más mód, úgy bárkába szálltak és kint a tengeren mutatták be a vérnélküli áldozatot, így kerülték meg a törvényt. Én magam láttam egy templom mellett egy ilyen bárkát és megkérdeztem, hogy miért helyezték ezt ide. És azt felelték nekem, hogy ez még abból a korból való, amikor csak ilyen bárkákban, kint a tengeren volt szabad misézni.

A vértanuk száma végtelen. Nem volt hónap, hét, nap, hogy valakit ki ne végeztek volna. Azért az Ír nép szegény, mert a kivégzettek vagyonát elkobozták. Nem láttam olyan szegény népet, mint ez. Budapestnek nincs oly szegény, nyomorgó külvárosa, mint Dublinnek. Nem láttam itt Pesten sem olyan rongyos gyermekeket, mint ott. De türelemmel viselik szegénységüket, mert az Eucharisziáért lettek szegények. Sokat deportáltak közülük, mert nem akartak az angol katolikus egyház alattvalói lenni, mert ott nincs pápai successio és ezek vitték a hitet Kanadába, Délafrikába a Pacific szigetekre. Újzéländba is ők vitték a kereszténységet. Az biztos, hogy ezek az Írek az ő hitüket csak az Eucharisziához való ragaszkodás útján tudták megtartani.

* Csalatkozik benned a látás, az ízlés, a tapintás, de hallás után biztosan hisszük.

** A mostani Szombathely.

Ez volt a panis martirum.* Ez adta a dublini eucharisztikus kongresszus alap-
hangját. A mártírok hite volt az, amely ott megnyilvánult.

Egy másik dolog, ami megragadott: az előkelő világiak époly napi
áldozók, mint az egyszerűbb néposztályok gyermekei. Napi áldozók az orvos-
sok, mérnökök, magasrangú tisztviselők és maga De Valera elnök is, aki
vérbeli politikus. Amikor a nagy processzió volt: délben mise után kezdődött
és estig tartott, míg az óriási embertömeg felvonult. Egy előkelő úr vitt
engem autójában. Dél felé elvitt engem a misére, mely a processziót megelőzte.
Amikor vége volt a processziónak, egy kollégium udvarán várakozott rám.
Megkérdeztem, hogy mit szól a processzióhoz? És ő azt felelte, hogy nem
látta, mert különben nem tudott volna az autóval idejönni értem. És hozzá-
tette: de nem baj, kérem, itt legalább kevesebb szórakozottsággal imádkoz-
hattam. Ezt a hitet találtam az előkelő uraknál. És minél szegényebb volt
az utca, annál szebben volt feldiszipve. Az egész város, nem: az egész sziget
egy zászló, egy ujjongás volt. És én láttam, hogy ezek az irek, akik az ő
szabadságukért véres harcokat vívtak, szegénységük miatt sohasem lázadtak
fel. A mindennapi áldozás ad erőt nekik.

Másik dolog, ami feltűnt: ha egy püspök megállt az utcán, egész rajok
vették körül őt, hogy gyűrűjét megcsókolhassák. Megértettem, hogy ez a nép
miért van oly tisztelettel a tiszta papi kéz iránt; mert ezek szolgáltatják ki
az Eucharisziát és a papok készek voltak bármikor meghalni hitükért.

És hazajöttem azzal a hittel, hogy ott lesz nagy az Eucharisztia tisz-
telete, ahol a nép képes szegénnyé lenni az Eucharisziáért és ahol a pap
képes meghalni az Eucharisziáért és ahol ez a papi kéz tiszta, hogy tisztán
érintse a Legtisztábbat.

A Szentek Szigetén az Eucharisztia valóban panis apostolorum, panis
martyrum, panis pauperum.**

* A vértanuk kenyere. ** Az apostolság, vértanúság és szegénység kenyere.

MIA TYÁNK

Miatyánk Isten! ki vagy a mennyben,
Őrök valóság, hatalmas Úr,
Ki a földre jöttél emberi testben,
Hogy megmutasd nekünk merre az út.

Jöjj köznénk újra, szeretet Istené,
Tekints a földre, mit elméd alkotott,
Tekints a földre égi trónusodból,
Ásd meg e nyomort, mely feléd sikolt.

Nézz be a kunyhóba, nézz a palotába,
Mindenütt, hol csak emberszív dobog,
A világnak mind a négy sarkában,
Mindég és mindenütt könnyű és vér csorog.

Igaz, messze tértünk a kijelölt útról,
Melyen hogy járjunk Te akarod,
De bűnünk mégis lehet, e oly nagy,
Hogy ennyire sujtsa büntető karod?

Könyörülj meg rajtunk, mindenható Isten,
Nézd e lázban égő sok könnyes szemet.
Essen meg szíved az éhező emberen,
S adj minden napra egy darab kenyeret...

Török István.

A szentségimádás hatásai.

SZENTSÉGIMÁDÁST otthon is lehet méltóképpen végezni, de tulajdonképpen helye mégis a templomban a tabernakulum előtt van a szentmisével, szentáldozással vagy egyszerű szentséglátogatással kapcsolatban. A szentségimádás rendkívül nagy hasznát áldásos hatásaiból ítéljük meg. A sok hatás közül különösen hármat emelünk ki.

A szentségimádás, ha méltóan és áhítattal végezzük, elszakítja szívünket az ideiglenes, a földi javaktól. A tapasztalás bizonyítja, hogy azon felebarátaink, akik buzgóan és gyakran végzik a szentségimádást, amennyiben sokszor és hosszabb időre mennek vizitre a szentségi Jézus elé, Vele a gyakori szentáldozásban lángoló szeretettel egyesülnek és nemcsak vasár- és ünnepnapon, hanem hétköznapokon is élő hittel vesznek részt a szentmisén, egyszerűen függetleníti magukat Jézus kegyelmével az anyagiaktól és javaikat Jézusért szívesen megosztják a szegényekkel, a nagy inséget szenvedő munkanélküliekkel. Az eucharisztikus Jézus előtt felvilágosul a lelkük és belátják, mily hiú és mulandó a világ, mily nagy gondot és lelki szomorúságot okoznak az élő hittel Istent ismerő szívnek a világ csalfa kincsei.

Itt megismerik Azt, aki, midőn gazdag volt, éretünk annyira szegénnyé lett, hogy nem volt hová fejét lehajtsa. Itt a tabernakulumból hallják a tanítást: «Nem szolgálhattok egyszerre Istennek és a mammonnak . . . boldogok a lelki szegények . . . ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van, mert aki a világot szereti, abban nincs az Atya szeretete . . .» Itt, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mély és áhítatos imába merülve könnyebben elhatározzák, hogy sok ünnehtagadást akarnak gyakorolni, a világ megengedett örömeiről és élvezetéről is minél többször a szegények kedvéért, Jézus iránt való szeretetből, lemondani . . .

Igy Szent Alajos († 1591) könnyen, szinte játszva mondott le Rezső öccse javára a hercegi koronáról, elsőszülötti jogáról és a jezsuita rendben önmegtágadásból a legrosszabb, a legsötétebb szobát kérte, amelynek legszegényebb volt a berendezése. Halálos ágyán pedig alázattal kérte előjáróit, engedjék meg, hogy a puszta földre fektessék, hogy mint szegény, bűnbánó bűnös halhasson meg. Mi képesítette Szent Alajost arra, hogy a földi javaktól oly tökéletesen el tudott szakadni? Az Oltáriszentségnek gyakori és áhítatos imádása. Már mint diák és később mint kispap, naponként több órán át mély áhítatba merülve imádta a nagy Szentséget szentséglátogatásai, szentáldozásai és szentmishallgatásai alkalmából.

A méltó szentségimádás meggyújtja a szívet égi szeretettel, amely nyilvánul főképp az elkövetett bűnök megbánásában, a buzgó törekvésben, hogy Istent többé meg ne bántssuk és a szeretetben, amelyet felebarátunk iránt táplálunk.

Tényleg mindazok, akik sűrűen végzik a szentséglátogatásokat, gyakran áldoznak és szent áhítattal vesznek részt a szentmisén, szóval méltóképpen és buzgón imádják az Oltáriszentséget, csak úgy égnek a tiszta istenszeretet lángjától, igaz, őszinte és mély bánattal siratják meg elkövetett bűneiket, szorgosan vigyáznak, hogy Jézus szentséges Szívét halálos bűnnel többé meg ne sebesítsék és sok szeretetszolgálatot tesznek felebarátaiknak: sokat imádkoznak a bűnösök, hitetlenek, istentelenek megtéréseért, a haldoklókért, tisztító tűzben szenvedő lelkekért, munkanélküliekért, szegényekért, nagy-lelkűen dolgoznak az inségakció sikeréért, kifogyhatatlanok az alamizsnálkodásban stb.

Szentségimádó testvéreink honnét merítik e gyönyörű tettekhez az erőt? A szentséglátogatások, szentáldozások és szentmishallgatásokon végzett szentségimádásból, miként Szent Alajos is onnét nyerte az erőt. Égi szeretet fényelt arcán valahányszor áldozott és szentséglátogatáskor az eucharisztikus Jézus végtelen szeretetéről elmélkedett. Egyetemes gyónásakor oly igaz s mély bánata volt, hogy a gyóntatószékben elájult. Pedig jóformán bocsánatos bűnről sem lehetett nála szó. Felebaráti szeretete különösen Rómában ragyogott, midőn ott a pestis dühöngött. Szent sietséggel járta be Róma utcáit, hogy könyöradományokat gyűjtsön a szegény betegek részére, akiket csodálatos odaadással ápolt és vigasztaló tanításaival türelemre intett...

A szentségimádás harmadik hatása abban áll, hogy felfegyverez minket a halál borzalmai ellen. Az ember legkomolyabb és legfélelmetesebb pillanata, amikor számadásra kell megjelennie az Isten ítélőszéke elé. Ekkor vérrokonaink és világi barátaink körülállhatják siránkozva haláloságyunkat, tördelhetik kezüket és jajgathatnak, ide-oda igazíthatják a haldokló párnáját, a halál keserűségét megédésíteni nem tudják. Csak Jézus Krisztus teheti meg ezt, aki meg is édesíti a halál keserűségét mindazoknak, akik egészséges napjaikban a tabernakulum előtt szeretettel meglátogatják, gyakran áldoznak és a szentmisét lelkiismeretesen és mély áhítattal hallgatják. Az Oltáriszentség buzgó imádóihoz életük alkonyán az édes Jézus biztosan elmegy utolsó útra, megvigasztalja és megerősíti őket végső bajvívásukban, tompítja a halál fullánkját, édes békét és alázatos megnyugvást csepegtet lelkükbe. Millió és millió szív, amely buzgón és nagy szeretettel gyakorolta a szentségimádást, nyert haláltusájában a szentségi Jézustól édes vigasztalást és csodálatos megnyugvást...

A szentségimádó Szent Alajos is ezt tapasztalta élete végóráján. Mikor a tartós és szeretetteljes betegápolástól ő is megkapta a pestist és érezte közeli halálát, örömmel írta meg ezt édesanyjának, gyermekdeden búcsúzott el tőle, megköszönte édesanyjai ápolását s szeretetét, imáiba ajánlotta magát és kérte, ne szomorkodjék közeli kimulása miatt. Isten elragadtatásban tudtul adta Alajosnak halála napját és mikor ápolója hozzá belépett, így szólt: «Tudod,

micsoda örömhírt kaptam?» «Nem» — felelte az ápoló. «Nos hát megmondom. Nyolc napon belül meghalok. Örülj velem, testvér. Segíts engem Istennek hálát adni és a Te Deum-ot énekelni.»

A mi végóránk is elérkezik. Vajjon boldog lesz-e, mint Szent Alajosé? Vajjon mi is Te Deumot énekelünk-e akkor? Igen, hogyha gyakran imádtuk földi életünkben az Eucharisziát. Testvérek! Elsősorban mi magunk legyünk buzgó szentségimádók, azután képesek leszünk másokat is jó példával, tanítással, rábeszéléssel erre rávenni. Gondoljuk és fontoljuk meg, hogy jó sokan, különösen a munkások ezrei és tízezrei még távol vannak a tabernakulumtól. Ezeket visszahozni a szentségi Jézushoz sok és nehéz munkát jelent. Nagy buzgóságot kell kérnünk, kegyelmet az édes Jézustól e szent oltáregyleti munkához. Szánjuk meg e tévelygő embertestvéreinket. Midőn inségükben anyagi áldozatainkkal segítjük őket, mindenek előtt mentsük meg Jézus kegyelmével halhatatlan lelküket!

Nagelreiter Alajos dr.

Novemberi imaszándékunk.

A tisztítótűzben szenvedő lelkek segítése.

A szenvedő lelkek szenvedéseikkel teszik jóvá bűneiket. Ezek a szenvedések nem önkéntesek, azért kevés a jóvátételi értékük. Ellenben itt a földön az önként vállalt, vagy természetfölötti gondolkodással, zúgolódás nélkül elfogadottnak, óriási értékük van. Ezeknek följajlásával épügy segíthetünk a szenvedő lelkeken, mint az érettük adott alamizsnával vagy búcsúkkal.

A szentek egyessége alapján egy család a küzdő, szenvedő és diadalmas Egyház. Az egyiknek érdemei vagy imái javára válhatnak a másoknak, ha akarjuk, akár csak a család egyik tagjának kiváltsága protekció, előny a család többi tagjainak a földön. Szentegyházunk tanítása szerint az isteni igazságosság elfogadja a mi jóvátételünket a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Természetesen annál többet ér a jóvátétel, mennél a propos-bb, vagyis mennél inkább olyan, mint amilyennel egy szenvedő lélek tartozik. Valamennyi pedig szenvedéssel tartozik.

Elfogad azonban az isteni jószág más elégtételeket is.

Az igazságosság szelleme alapján elfogadja tőlünk azokat a jócselekedeteket, amelyeket a szenvedő lelkek elmulasztottak. Például szentmishallgatást, a vasárnapi szentmisét mulasztott szenvedő lelkek javára. Vagy alamizsnát az életükben fősvények, tisztítótűzi szenvedéseinek megrövidítésére.

Külön hatalmas és biztos jóvátételi és segítő eszköze szentegyházunknak a szenvedő lelkek javára nyerhető búcsúk. A legfőbb bűnbocsájtó hata-

lom alapján lehetséges, hogy a Szentatya a bűn büntetését is elengedje (ez a búcsú = indulgentia) bizonyos jócselekedetekre való tekintettel, az Úr Jézus szenvedésének végtelen érdemei alapján. Amint a keresztfeszített Úr Jézus a jobb latornak egyetlen fohászáért: «Emlékezzél meg, Uram, rólam, ha országodba érsz» teljes búcsút engedélyezett, mondván: «Még ma velem lész a Paradicsomban». Az Egyház feje, Krisztus helytartója, engedélyez búcsúkat egyes fohászok, vagy jócselekedetek után, néha teljes, néha részleges búcsúk formájában. Ezeket följajánlhatjuk a szentek egysége alapján a szenvedő lelkekért.

Az Oltáregyesület tagjai minden hónapban egy tetszés szerint választott napon teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételek mellett. (Szentgyónás, szentáldozás, legalább egy Miatyánk, egy Üdvözlégység a Szentatya szándékára; a napi áldozóknál nem szükséges a külön gyónás, csak a szentáldozás följajánlása és ima a Szentatya szándékára.)

Azonkívül az imádási óra napján, a hónap első csütörtökén, első pénteken, a szokott feltételek mellett és a havi gyülekezet napján (II. vasárnap), ha a közös szentáldozáson és prédikáción részt veszünk.

Havonként egyszer teljes búcsút nyer még minden oltáregyleti tag, aki hetenként legalább 6 órát dolgozik a szegény templomok javára és ezen munkáját rövid imával kíséri. Ime az Oltáregyesület tagjainak mennyi jóvátételi alkalom adódik a tisztítóüzből szenvedő lelkek javára. Ha még rá gondolunk, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt (ha nincs is kitéve) végzett öttized rózsafüzér után nyerhető teljes búcsúra a napi áldozóknak az «Ime én jószágos Jézus» imának keresztfelötti elvégzésére, vagy a misszióskereszt előtt mondott öt Miatyánk-Üdvözlégység elvégzésével nyerhető teljes búcsújára, akkor igazán mindennap kiszabadíthatunk nem is egy, de néha három-négy teljes búcsúval ugyanannyi szenvedő lelket is.

A novemberi rendkívüli teljes búcsúnapok az oltáregyesületi tagok részére: november 1., november 2. (ezen a napon az oltáregyesületi tagsággal járó teljes búcsún kívül annyi teljes búcsút nyerhetünk, ahányszor egy templomot meglátogatva, ott a szenvedő lelkekért valamit imádkozunk), november 13.

A röpimák közül kettőre hívjuk fel az oltáregyesületi tagok figyelmét: «Én Uram, én Istenem» után 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú, ha a Szentostyára tekintve mondjuk; és «Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat» szintén 7 évi és 7 negyvenednyi búcsú mindannyiszor, ahányszor csak tiszta szívből mondjuk.

Mutassuk meg a szenvedő lelkeknek, hogy a szentségi Jézus szeretete megtanított a felebaráti szeretet gyakorlására nemcsak azokkal szemben, akiknek nyomorát látjuk, de az előttünk láthatatlanul a tisztítóüzből szenvedő felebarátainkkal szemben is.

Központi.

Szent Erzsébet nyakláncza.

SZENT Erzsébet, II. Endre magyar király leánya, egészen kicsiny korában hagyta el hazánkat. Még négyéves sem volt, amikor fényes kísérettel Thüringiába vitték. Hermann örgróf maga akarta felnevelni fiának jövődöbeli feleségét.

Mint saját gyermekét, úgy szerette Erzsébetet, mert Szent Erzsébet szeretetreméltó kedves gyermek volt. Nagyon sokszor megajándékozta őt valamely aprósággal. Szent Erzsébet ilyenkor csillogó szemmel megköszönte az ajándékot és elment. Az örgróf pedig nagyon boldog volt, hogy a kis leányt örülni látta.

Igy ment ez sokáig. Végül egyszer feltűnt az örgrófnak, hogy az ajándékokat soha többé nem látta Erzsébetnél. Azt gondolta, hogy talán becses emlékül teszi el.

Egy alkalommal szép üveggyöngy nyaklánczal lepte meg. Erzsébet kézcsoókkal köszönte meg a szép ajándékot s azután elszaladt. Az örgróf utána tekintett s ekkor meglepő tapasztalatra jutott. A kis leány nem szobája felé, hanem az udvarra futott.

— Bizonyára megmutatja a gyermekeknek — gondolta.

Jobban kihajolt az ablakon, hogy szemlélhesse a csodálkozó gyermekek ujjongását. De csalódott. Erzsébet odavegyült a gyermekek közé, de nemsokára el is tűnt közülük. Az örgróf most már igazán kíváncsi volt, hogy mit csinál Erzsébet a nyaklánczal. Lement a gyermekekhez az udvarra.

— Hol van Erzsébet? — kérdezte fiától, Lajostól, Erzsébet jövődöbeli férjétől.

— Erzsébet? — felelt csodálkozva Lajos — az előbb itt volt, de hogy hova lett, nem tudom.

— Ezen az úton ment el — szólalt meg Ágnes, a húga.

— Jól van, játszatok csak tovább — szólott az örgróf és a jelzett úton elindult Erzsébet után. A puha földön szépen ki lehetett venni cipőjének nyomait. — Nagyon kicsinyek a lépéstávolságok, tehát sietett — dörmögött magában s maga is meggyorsította lépteit. Nemsokára zavaros nyomokat talált, lehajolt és megnézte:

— Elesett szegényke — sajnálkozott. Hamarosan leért a hegyről. Az út innen egyenesen a faluba vezetett. Messze imbolygó alakot látott rajt: Erzsébet volt.

A faluban éppen vándorkereskedők voltak s e nagy forgalomban könnyen eltűnt Erzsébet. A piactéren hosszas keresés után megtalálta, amint az egyik kereskedőnek eladta a nyakláncát. Felforrta benne a méreg:

— Ó! Hát ennyire becsüli ajándékomat, hogy eladja néhány garasért. Amint így tündökött, észrevette, hogy Erzsébet egy közeli rozoga ház

felé tart. Lassan, óvatosan utána indult, nehogy észrevegye. Ódaérve a viskóhoz, benyitott a kapun. A szegényes udvaron keresztülhangzott egy ismeretlen panaszos asszonysírás. Elindult a hang irányába. Az udvar végéről jött. A lakás, amelyben a szegény asszony feküdt, még siralmasabban nézett ki. Az őgróf szinte meghökkenett ekkora nyomor láttán. Az elhagyatott öregasszony most már csak sóhajtozott. Talán már a másvilág szele csapta meg.

Szent Erzsébet, a kis szökevény, ült ágyánál. Éppen imádkozott a szegény asszonyért, amikor az őgróf megállt az ajtóban. Nem vette észre. Némán állt ott. Nézte hosszasan a szép jelenetet. Szent Erzsébet befejezte imáját.

— Kedves nénike, nekem már mennem kell ; hoztam egy kis alamizsnát, ide teszem a párnája alá. Holnap megint eljövök és ha tudok, hozok valamit. Addig legyen nyugodt és bízzék a gondviselő Istenben. A jó Isten áldja meg.

Szent Erzsébet megfordult. De megindulni nem tudott, mert szinte kővé meredt az ijedtségtől. Előtte állt az őgróf. Arca komoly volt, nem bízott semmi reménnyel sem. A legtermészetesebb volt, ami ezután következett. Szent Erzsébet sírva kért bocsánatot.

Az őgróf pedig csodálatosan megváltozott. Az arc, nem a haragtól, hanem a meghatódottságtól volt komoly. A szív, amely most hevesen dobogott, nem volt már kökemény. Lehajolt, felemelte Erzsébetet és magához ölelte. Ritka tünémeny volt s Erzsébet mégsem csodálkozott, hogy az őgróf szemében könnyesepp csillogott, midőn megszólalt :

— Kis csöppségem, a jó Isten még nagyon meg fog áldani jó szívedért, mert a szegényeken segítesz.

Volarics Ferenc.

Tűz a domboldalon.

Az őszi délután szürkésege feketébe olvadt, a vasúti fülke két utasa nem tudott tovább olvasni. A fiatal, húsz év körüli gyerekeMBER becsukta könyvét, fejét gondolkozva hajtotta a párnára. Az öregebb már előbb letehetette ujságját, ott feküdt a szomszédos ülésen.

A vonat rohant. Állomások, űrházak futottak el mellette, a váltókon élesen csattogtak kerekerei s hosszú szikraeső kísérte útját. Az öreg úr felsavarta a fülke villanylámpáját és kezdte összeszedni holmiját, mint aki menni készül. De aztán megint elfoglalta a helyét, figyelmes, kutató tekintete hosszán pihent a fiatalember arcán. A fiú szeme sarkából látta a kitarató érdeklődést s mivel az kezdett rá nézve kényelmetlen lenni, újra elővette könyvét. Ekkor megszólalt útitársa :

— Nem ismersz, Berci?

A fiatalember meglepetve ugrott talpra. Kapkodva keresgél emlékei között s zavartan mentegetőzött:

— Bocsáss meg bátyám, de nem... igazán nem tudom...

— Tarna Ákos vagyok.

— Ákos bátyám? — örült gyerekesen a nagy fiú — ő, hát hogyan is emlékezhetsz rád, hiszen öt éves sem voltam, amikor elszakadtunk hazulról és együttal tőled. De ha arcvonásaidat nem is tudtam megőrizni, ő, azért jól ismerlek édes bátyám, anyám sokat mesélt legnehezebb napjaink legjobb barátjáról és mi hálás szeretettel imádkoztunk érte.

Tarna Ákos elhúzta a száját:

— Szakasztott úgy beszélsz, mint öt éves korodban. Akkor is úgy váltál el tőlem «majd imádkozom érte!» Amilyen bájosan hangzott ez akkor a kis fiú szájából — ne haragudj, hogy megmondom! — olyan nevetséges és gyerekes a felnőtt ember ajkán. És még hozzá a szemedet is úgy nyitod rám, mintha nem is földön járó ifjú lennél, hanem valami arkangyal.

Bercin kényelmellen érzés futott keresztül, de mosolyogva válaszolt:

— Ennél szebb dicséretet akarva sem mondhattál volna nekem, az amerikásnak. Mert hogy olyan a szemem, mint öt éves koromban volt, olyan nyílt és tiszta, az azt hiszem előtted is becsülni való, bátyám.

Tarna arca egy árnyalattal kedvetlenebb lett. A fiú helyes érzéssel nem is várta meg az ellenvetést, más témára csapott:

— Miért csak most szólítottál meg, amikor már menni készülsz és hová utazol, ha nem veszed merészségnek kérdésemet?

— Vadászni — és te?

— Én?...

Bercit zavarba hozta a kérdés. Az a néhány szó, amit eddig váltottak, elég volt, hogy Tarna felfogásáról tiszta képet alkosson magának. Tudta, hogy vitázni fog most vele s habozott, nem lenne-e jobb elkerülni. De csakhamar lenyelte zavarát, sőt akaratlanul kihívó lett a hangja:

— Én mécesst megyek gyujtani apám emlékére, mert holnap halottak napja van.

Az öreg kurtán felnevetett:

— Na ez jó! És ugyan hol fogod azt a mécesst meggyujtani? Tudtommal apád sírja a Kárpátok valamelyik szakadékában van.

— Úgy van — halkította meg a fájó visszaemlékezés a fiú szavát — de falunk keresztjénél, ahol anyámtól elbúcsúzott, ott gyertyát égetek emlékére.

Feszülten várta a gúnyolódást. Tarna sokáig hallgatva nézett maga elé. Mikor végre feltekintett, hamis és bántó szánakozás ült a szemében:

— Kár érte! Látszik, hogy apa nélkül nevelkedtél — mormogta.

— Hogy érte ezt, bátyám? — csattant fel ingerülten Berci.

— Csak úgy, amint mondtam. Az anya puhasága elrontott, téged is

puhává tett. Pedig asszonyi szentimentalizmus a férfiembernél visszatetsző. Mécesst mégy gyujtani, virágot hordani, talán még rózsafüzért is pergetsz? Jaj, fiam, erre legfeljebb az asszonyi gyermeklelkűség való, annak még el lehet nézni, de te? te?

Az emeikánás ifjú arcára kiült az ijedtség:

— Bátyám! te, nem hiszel Istemben, örök életben? *Kirdy Ödönné.*

(Vége következik.)

Maradj velünk...

FÉNYES Nap-király már búcsút intett a Földnek. Királyi bíborköpenyét az ég peremén hagyta, kiterítve, mutogatva. Alig fordította el ragyogó tekintetét, észrevétlenül beosont, a sötét éjjel. A Hold fáradt volt, elrejtőzött: nem akart világítani. Csak néhány csillag-lángocska bátorította a pihenni térő, fáradt lelkeket, kedvesen ragyogva a fekete égbolton.

Már régen beleveszett a sötét homályba a bússzavú estharang; a telep felett örökös kis templom tornyának bájos vonalai már alig-alig láthatók. Mindenfelé csend, nyugalom.

A félhomályos, csöndes templom mély padjaiban imádkozó alakokat látok. Arcukat nem látom: tekintetük mereven a tabernákulum felé irányul. Az örökmécesz gyöngye kis lángja vígan játszadozik a vörös üvegbura tiszta olajában. Mintha annak örülne, hogy a tabernákulum Lakóját nem hagyják magára a szerető szívek: fölkeresik magányában és hódolnak az idők Ura előtt.

— Üdvözöllek benneteket, drága lelkek — szól az édes Jézus, a szeretet Rabszolgája, a szentségház szelíd Foglya. — Mit hoztatok nekem? Mit kívántok tőlem? Csak bátran! Szóljatok bizalommal: én meghallgatlak benneteket!

Ezek mozdulatlanul térdelnek. Szempillájuk sem rebben; ajkuk nem nyílik szólásra — de beszél a szívük, esedez, könyörög, epedve kiált: «Maradj velünk, mert esteledik» (Lk. 24, 29), maradj velünk, mert ránk tör a fekete éj!

Ezt imádkozza a fáradt öreg, ezt a vérmes reményekkel az életbe induló ifjú, aki fél a bizonytalan jövőtől, akit aggaszt a reá várakozó sok küzdelem.

Az öreg tudja, hogy már estefelé jár, mert nála régen volt hajnal. Fáradt csontjai pihenni vágnak. Lelke nem él a jelenben: telve van a jövő utáni forró vággyal. A mult kedves emlékeiből él, de vakoskodó szeme a jövőbe néz, ajkai — talán hangtalanul — a jövő boldogságról beszélnek — hazavágyik:

— Maradj velem, Jézusom, mert esteledik! Maradj velem, mert éltem alkonyán bizonytalanul botorkálok a mindegyre erősödő homályban! Vezető, az utat jól ismerő kalauz nélkül az időtlen végtelenség parttalan kikötőjét elérni nem tudom. Édes Jézusom, Te vagy az én Kalauzom! Te vezess engem célomhoz, a szerető mennyei Atya ölelő karjaiba! Add, édes Üdvö-

zítóm, hogy nyugodtan, félelem nélkül tölthessem el élttem alkonyát, a hátra-
levő bizonytalan időt! Talán ez az éjjel lesz sírba-szállásom hideg éjjele?
Ha úgy akarod: legyen. De kísérjen baráti szereteted és atyai áldásod; kísérj
Te, édes Mesterem — és akkor niem félek a halál borzalmaitól; nem lesz
nehéz a válás a földiektől, azoktól sem, akik szerettek, akikért rajongtam,
mert Te vagy az igazi Szeretet, Veled akarok, Veled — hiszem! — fogok
örökre a legbensőbbben egyesülni! Ki választhat el minket egymástól?!

Az ifjú jövője époly bizonytalan és cseppet sem veszélytelenebb, mint
az öregek alkonya. Ha nem csupán a ma üres szórakozásainak él a fiatal lélek,
ha gondol a közeli és a távolabbi holnapra, ha saját lelkébe mélyed — meg-
remeg és önkénytelenül imára, szívből előtörő fohászra nyílik ajka:

— Jézusom, maradj velem, mert esteledik! Esteledik; sötétség üli
meg a tájat, bánatteli felhő a lelket: a gonoszság fia támad föl ellenem,
a pokol fejedelme maga, a sátán acsarkodik rám; hálóját kiveti lelkemre
és vár és áskálódik és... és, Uram, a lelkem Hozzád kiált, Hozzád fohász-
kodik bizalommal: Uram, maradj velem, mert esteledik, mert nagy veszély-
ben vagyok — mert elveszek, ha magamra hagysz! De Veled... Veled a
pokloktól sem félek! Szereteted biztosít, hogy nem hagysz el; mindenható-
ságod erősíti Beléd vetett bizalmamat. Uram, jó Veled lennem! Külön haj-
lékot nem építke: csak tűrj meg itt szentséges Lábaidnál és nézz reám;
ölelj Magadhoz, zárj forrón szerető Szívedbe és ott magasztalni, áldani fogom
szent Nevedet, jóságodat, szeretetedet! Uram, maradj velem!

És az Úr velünk marad, ha Őt bizalommal, ha állhatatosan kérjük.
Mi, akik az édes Jézus szolgálatába szegődtünk, mi is érezzük gyarló emberi
voltunkat. Lelkünkbe mutat a közelgő éj és a kegyelem sugara fényt derít
abba... és mi látjuk mezítelenségünket, szegénységünket — nincsenek fegy-
vereink, vagy rozsdások, mert nem küzdöttünk velük, védtelenül állunk a
nagy ellenséggel szemben. És... és ilyenkor kinyújtjuk kezünket a taber-
nákulum felé és forró imában, bizalommal kérjük a Mestert:

— Maradj velem, Uram, mert esteledik! A vaksötét éjben ki gondol
rám, ha Te nem, aki egyedül, elhagyatottan töltöd el csöndes magányodban
a hosszú éjszakát? Te gondolsz mindenkire — Neked gondod van külön
reám is, mintha mással nem is törődnél. Pedig mindenkit forrón szentséges
Szívedre ölelsz — a szegény bűnösöket is. Ezer hála Neked ezért, édes Jézusom!

— Maradj velem! Zárd fáradt, gondteli fejemet karjaidba és figyeld
kapkodó lélekzetvételemet, beteges, lázas mozgolódásomat! Légy Te az én
Órangyalom! Nálad erősebb oltalmat nem találok égen-földön. Biztosabb
menedékem nincs, nem lehet, mint a Te áldó Jobbod, mint szerető jelenléted.
Maradj velem, Uram, s nem félek — bár esteledik!

«És betérem, hogy náluk maradjon» (Lk. 24, 29).

Kételkedünk még? Miért a bizalmatlanság? Nyugodtak lehetünk:

nálunk marad, óv minket, örködik álmaink felett, végigkísér a mostoha élet poros-rögös országútján — ha kérjük: Maradj velünk, mert esteledik!

Munkácsi László.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az oltáregyleti élet az idén is a katolikus nagygyűléssel kapcsolatos eucharisztikus napunkkal kezdődött.

Miután kb. 180-an vettünk részt az okt. 16-iki eucharisztikus körmeneten, okt. 17-én tartottuk meg eucharisztikus napunkat az októberi számunkban ismertetett programmal. A pápai nuncius szentmiséjén és az azt követő díszgyűlésen zsúfolásig megtelt a templom. Régen látott az Örökimádás annyi főpapot, mint az idén, mert összesen 13 érsek, illetve püspök volt templomunknak ezen a napon vendége. Minden példás rendben és általános lelkiépülésre történt. Őminenciája és Mikes János gróf, püspök beszédjét jelen számunk hozza, a másik két szónok beszédje szintén meg fog jelenni az Örökimádás következő számaiban. Most azután — mint Őminenciája záróbeszédében mondotta — kezdődjék el az *áldozatos munka*, amelyre annyira szüksége van nemcsak a társadalomnak, hanem a szentségi Jézus ügyének is. Fogadjuk meg Őminenciája intelmét és igazán mindenekfölöttinek tekintsük a szentségi Jézus ügyét, amelyet ezen évben fokozott mértékben szolgáljon minden oltáregylet.

Október 22-én megünnepeltük az Örökimádás felszentelésének (a napja szept. 8.) 24-ik évfordulóját. Ha a jó Isten segít bennünket, jövőre jubilálunk a 25-ik évfordulón.

Harangügyünk. Szent József segít az égből, hogy az ő tiszteletére és a

szentségi Jézus dicsőségére készítenő 12 mázsás nagyharangunk ügye minél jobban közeledjék a megvalósulás felé. Franciaországból az egyik reparatrix máter fivére 1000 frankot = 223 P-t küldött a Szent József harangra. Ezenkívül a következő összegek folytak be Szent József harangunkra: szeptemberi harangpersely 102 P 70 fillér, N. N. 20 fillér, König Adolfin 50 fillér, Teréz 30 fillér, Sédyné Árkay Edith 10 P, Ebers Katalin 50 P (ugyanannyit adott a Szent Károly harangra is), Sülle Mária 2 P. A jó Isten fizesse meg a nemes szívu adakozók jóságát és áldozatukat fogadja kegyesen könyörgésként egy boldogabb jövőért.

Nov. 1-én 10 óraker ünnepélyes nagymise, nov. 2-án 9 óraker ünnepi requiem az összes elhunytakért és egész délelött szentmisek. Nov. 3-án 9 óraker az Oltáregylet halottjaiért lesz 9 óraker külön requiem.

Nov. 6-án egyházmegyei szentségimádás napja: reggel 6 óraker szentségkitétel, 9 óraker nagymise, délután 1/6 óraker szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Nov. 17—18—19-én Szent Erzsébet triduum, naponta 1/6 óraker szentbeszédrel és nov. 19-én 9 óraker ünnepi nagymisével.

Nov. 20-án néhai Kámtér Károly igazgatónk lelkeért szentmise, 9 óraker (szinben a boldogult kívánsága szerint).

Kongregációnk élete is megkezdődött októberben. A tagok példás buzgósággal vettek részt az első összejöveteleken.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.